NESEM VÁM NOVINY . . .

J. L. Hrdina.

Toť víte, že té pohádky sám nepamatuji. Přihodilo prý se to před dávnými lety. — Ale nebožka babička naše tvrdila nám to zvatosvaté a dovolávala se celé řady stařičkých pamětníků k svědectví. Věřili jsme jí; osmdesátiletý člověk přece nebude lháti na pokraji hrobu a ostatně ten už mohl ledačehos zažít, může o mnohém povídat. — Jako to: když nadešla tahle doba vánoční, když babička o štědrý večer vytáhla zpod peřiny veliký kancionál, — nevěděla, kam už by ho chudák před námi uschovala — kdež na hrubém, prožloutlém papíru, v tlustých švábských literách byly tlačeny písně pobožné pro celý rok, otevřela tam, kde měla založeny mezi listy brejle, a po tichounku si zapěla "Nesem vám noviny..." Ta píseň se má zpívat až o půlnoční, — ale "Pán bůh mi to odpustí," říkávala, "už se nemohu dočkat."

A když přezpívala, sundala brejle, založila zas do kancionálu a dala na polici, hezky vysoko, kam bychom nedosáhli. My byli všude jak šídla — však znáte děti! — ďas aby se nás byl dohlídal. Babička měla kancionál jak drahý poklad. Abychom jí tak byli z něho vyškubli list nebo rozbili brejle, no...

O štědrý večer však se nás babička nemusila bát. Měli jsme jiných hraček dost. Ale opatrnosti nezbývá. Pak nás zavolala k sobě, sesedli jsme se kolem ní a ti nejmenší jí vylezli na klín.

"Kdybyste měli bohatou babičku, děti," říkala, "dala by vám k Ježíšku nové hračky, ale když jsem chudá, nemohu vám dát ničeho, leda povědět nějakou tu pohádku. Hračku byste rozlámali, zahodili, ale povídku si můžete zapamatovat a vzít si příklad..."

A napovídala nám toho, až jsme usnuli. A v noci pak vídali jsme ve snu hezké panny vodní, jezulátka, všelijaké princezny z těch okolních pustých zámků a byli jsme šťastni.

Deset roků tomu letos, co jsme zahrabali tu dobrou babičku na Lidickém hřbitůvku, byli jsme už dospělí, vzrostlí, ale vyprávěla nám ještě před svou smrtí pohádku jakoby dětem. Churavěla celý podzimek, myslila, že štědrého dne už nedočká, ale dočkala se. Však za týden na to už spala za Lidickým kostelíčkem, hrob její byl sněhem zavát...

Abych vám to tedy pověděl: jako po všecka léta, tak i tentokrát o štědrý den po večeři vzala si na klín ten starý kancionál a zazpívala si "Nesem vám noviny..." Ale byl to už hlas chorý, slabý a babička tehdáž ani nedozpívala.

Zrovna jsem si vzpomněla na tuhle píseň "Nesem vám noviny..." jak ji zpívali v Lidicích katovně..."

"To je, babičko, ta stará zbořenina v Lidicích u rybníka?"

"Ano, tam pod strání. Nyní už z ní nezbylo než hromádka kamení, nějaká nízká zídka a probořený sklep. Je to všecko zarostlé lašťovičníkem, kapradím a opletené ostružinou, ale před lety to býval hezký úhledný domek, jako klec — jako pěkná klec, v níž se skrývá dravec krvelačný. Domek byl obílen, v oknech samé květiny, střecha z nového šindele a po stěnách ke střeše plazilo se víno. Tak hezký domeček, tichý a celý den uzavřený jak klášter, ale ten červený štít nad vraty! — Vy byste si nyní takového štítu ani nevšimli, ale tenkrát vědělo každé dítě, co takový kousek červeně omalovaného dřeva znamená.

V tom domečku bydlili lidé, jimž se celé okolí z daleka vyhýbalo. Kat Tatar se svou rodinou. Neblaze tomu, kdo s Tatarem musil mít nějaké jednání. Byly to divné procesy pak, které končívaly na slanských "hájích" — však tam posud na jednom místě říkají "pod šibenicí". Ale Tatar nebyl tak zlý — znali jsme jej všichni, bez příčiny neublížil nikomu, byl člověk jako ti druzí, snad ještě lepší a nemohl za to, že úřad ten zastával. Bylo to v rodině Tatarů dědičným, jeden to chytnul po druhém a Tatarův syn Blažej měl převzíti zas od otce úřad posledního soudce zlosynů na zemi. To bývalo a bude, někdo katem musí být, dokud hřích na světě. Tatar, že byl katem, nesměl do kostela, leda za hřbitovní zdí mohl poslouchat hukot varhan. Stál s hlavou obnaženou za zdí hřbitovní, modlitby v ruce, slyšel varhany i zvonek při pozdvihování a modlitba jeho byla třeba bohu milejší, než některých, co stáli před samým oltářem. A žena Tatarova byla něiněná dobrota. Sama žebráky volala a když se báli vkročit, donesla jim sama skývu chleba. A děti své vychovala, jak ne mnohá matka. Blažej byl hodný hoch, pomáhal jak mohl rodičům shánět živobytí a hospod se stranil. Nejen že nebyl toho milovníkem, ale — má se tam některý hejsek dívati naň skrze prsty? — na syna katova? A deera Cilka sloužila už druhý tok u paní vrchní na Smečně a panstvo s ní bylo vždy spokojeno a ani jednou jí nepředhodilo, že pochází z Lidické katovny.

Nedávno byla Cilka doma, povídala, že jen tak odběhla, ale paní vrchní že jí slíbila, na štědrý večer že se může podívat domů a zůstat tam přes svátky.

Ba, o štědrý večer čekali tenkrát v katovně dlouho na Cilku. S oblak se chumelilo, vítr hvízdal v holých osykách, ale přes tu chvíli vycházeli se z katovny dívat nad stráň, zdali Cilka nejde. Jednou šel Tatar, podruhé Blažej.

Už bylo devět hodin — deset—

"No, já myslím, že už Cilka nepřijde," povídal Tatar, "co by jí to taky napadlo v takovém počasí. Budeme večeřet bez ní, pomodleme se..."

A pomodlivše se, zasedli za stůl, který dnes byl pošinut blíže kamnům. Však tam ten mráz skučí. Jen se podívejte na ta okna, zrovna před očima vám rostou ty ledové květiny na skle... Tichounká večeře v opuštěné katovně.

Po večeři požádal Tatar Blažeje, aby mu podal jedno jablko, tam z těch, jak jsou narovnány na mechu mezi oknem.

"A ty, ženo, mi podej nůž — zdali pak v budoucím roku budu musit zas někoho poslat na onen svět..."

Vzal nůž, rozkrojil jablko na půl —

"Podívejte se, poprvé letos po dvaceti letech, co se mi v jablku objevu 'hvězda'. Pokaždé dřív byl 'kříž' a taky každý rok to 'na hájích' někdo odstonal. A letos hvězda! Dáme si pozor. Byl bych sám rád, kdybych už do smrti své nemusil na slanské háje. Není to žádný sladký pocit mít v rukou chvějícího se odsouzence... Tak vida, hvězda!"

"A mně se ukázal kříž, — hleďte!" povídal Blažej, ukazuje rozkrojené jablko.

Tatar se zpytavě podíval na jablko — hm! Pak obrátil oči na Blažeje.

"Já myslím, hochu, že už bys to taky dovedl. Byl jsi se mnou třikrát na hájích — víš, jak se dává oprátka?"

"Nechte takové řeči," povídala Tatarka, "vy byste z jablka přišli hnedle bůh ví kam. Tys ještě zdravý a silný a než odevzdáš úřad svůj Blažejovi, to uplyne ještě hezky vody. Toho já už nedočkám. Mluvte o něčem jiném, dnes takový svátek."

Mužští obrátili, snědl každý své jablko a Tatar počal vyprávět o vojnách. Byl šestnáct let kyrysníkem — ten už dovede něco povědět. Napovídal toho dost a když se rozhovořil o bitvě u Slavkova, jak tam čeští kyrysníci stáli s vojskem ruským proti Napoleonovi, jak tam stáli na zamrzlém rybníku, jak se Rusové probořili ledem do vody a většinou zahynuli, umlknul pojednou Tatar a šel k oknu. Mlčky naslouchal.

"Podívejme se, jak ten čas utíká!" povídal vraceje se ke stolu a pohlédnul na hodiny; "v Slaném vyzvánějí na půlnoční. No, je čas, abych se strojil."

"Půjdete na půlnoční, tatíčku?" ptal se Blažej.

"Tys byl v loni, já pujdu letos. Oba jít nemůžeme, matka by se tu sama bála. Shasněte si a jděte raději spat."

"Ne, budeme ještě chvíli sedět!" řekla Tatarka a přihodila několik dřev do kamen.

"Jak chceš!"

A Tatar zabalil se do kožichu, oblékl vysoké boty, vzal huňatou čepici a šel. Musí se zaopatřit, toť víte — stát přes celou noc půlnoční před kostelem ve vánici a mrazu.

Však to byla Sodoma, když vyšel ze stavení. Osyky za katovnou sténaly a skřípěly pod mocným dechem zuřivé vichřice, sníh se sypal jako nevázaný, cesty byly zaváty a tma, že by jí mohl krájet. Tatar se chtěl od lesíka vrátit, ale když došel až sem, do Slaného už taky dorazí.

"Ten otec zkusí!" povídal Blažej, když vichřice jim třásla oknem, jakoby se dobývala do teplé světnice katovny.

"A nikdo mu neubrání. Nu, není to tak daleko, spát se nám nechce, počkáme, až se vrátí."

A Tatarka otevřela skříň, vyťala modlitby a zvučným svým hlasem spustila "Nesem vám noviny..."

Blažej přisedl k matce, nahmul se k modlitební knížce a tiše přizvukoval.

Tu píseň zpívá v tu chvíli snad celý svět.

Ale sotva přezpívali několik veršů, bylo zhurta zaklepáno na okno. Tatarka zavřela leknutím zpěvník a Blažej přiskočil k oknu.

"Kdo to je?"

"Otevřte!"

Blažej běžel do síně a odstrčil závoru. Dveře se rozlétly pod návalem větru a sníh drobný se mu sypal do tváře.

Na prahu stála zachumlaná postava, sněhem celá obalená.

"Kdo jste?"

"Haha, Blažík mne nezná jsem městský drab Ponce."

"Pojďte dál a povězte, co nesete."

Blažej otevřel dveře světničky a zavolal Ponce. Až z něho zima šla. Jako by ho byl někdo v sněhu obalil.

"To věřím, vy si tu zpíváte v teple "Nesem vám noviny," nu, a já vám taky nesu novinu."

"Jakou?"

Starý Tatar aby hned se mnou šel."

"Není doma."

"Pak musíš jít ty, Blažeji. Budeš to beztoho jednou provozovat, až tatík zavře oči, skus to dřív."

"Ale já přece..."

"Žádné 'ale' ani 'přece' a přistroj se a pojď. Tady máš rozkaz pana krajského, a to víš, kdyby to mohlo počkat do rána, že bych sem byl v tě pustě nešel. Vezmi oprátku a pojď. Tam na hájích čekají na nás a lucernou."

"Kdo?"

"Nu, dva vojáci ze slanské posádky, jeden pán od soudu a pak ta..."

"Tedy ženština?"

"Ba, a zdá se, že ještě mladičká. Člověk by ani nevěřil, že to možno, aby zabila důstojníka..."

Důstojníka zabila?"

"Ano, stalo se to večer za kláštercm na zlonické solnici. Potkali prý se, nastala hádka a za chvíli ležel důstojník zkrvácený ve sněhu. Vytrhla prý mu šavli a rozpoltila mu hlavu. Není ho sice škoda, byl to ten snědý Maďar, před nímž měly naše dívky a paní tolik strachu, ale toť víte — důstojník. Ten má právo všude. Ubohou ženštinu zavřeli do kasáren u fortny a za chvíli jí řekli, aby se přichystala k cestě na háje. Vždyť znáte, jak to náš pan krajský umí."

"A kdo je ta ženština?"

"Taky jsme se jí ptali po cestě, ale neodpověděla. Avšak dělej, Blažeji, nebo ti tam na hájích delikventka zmrzne."

"Jak vypadá?"

"Ani jsem jí do tváře neviděl. Je celá zahalena ve velký šátek. Pan krajský ji taky ani nepředvolal. Vojenský sbor ji odsoudil, pan krajský to ještě večer podepsal a —"

"Ale přece musím vědět, kdo jde na popravu!"

"Zeptej se jí pak, ale už pojď."

Blažej se ustrojil, zašel do komory, vzal něco pod kabát a pravil:

"Tak si zavřete síň, matičko, a kdyby se otec vrátil dřív než já, povězte mu, kam jsem odešel. Víte, jak jsem si vykrojil večer v jablku kříž?"

Byla to chůze pekelná za takové noc. Z katovny na háje je půl hodiny, ale kde pak to člověk do káže v té tmě, vichřici, v těch závějích. Blažej se vedl s Poncem za ruku, jinak by to ani nešlo, a brzy ten, brzy onen byl v závátém úvoze.

"Jako by ti páni nemohli počkat, až se rozední!"

"O to se, hochu, páni málo starají, jaká dnes venku psota."

"Tak už jsem nešel dávno, jako dnes!" huboval Blažej.

"Vidíš, a já už tady musím podruhé, co já mám říkat!"

"A což je-li tam ten sloup dubový vyvrácen?"

"Není, vojáci se oň vzpírali, ale nepovolil. A kruh nahoře také nikdo neukradl. Jen oprátku a..."

V tom spadl Ponce zas do závěje. Blažej ho vytáhl a dali se po paměti přes panská pole. Sněhu bylo všude dost, ale tady nemuseli se bát roklin.

"Abychom tak zabloudili!"

"Ty pořád něco víš, Blažeji. — Vždyť už jsme na místě."

"Opravdu?"

"No, vždyť vidíš tuhle to blikavé světýlko. Hej, braši, už jsme tu, — zvedněte tu lucernu!"

Teprv nyní proti bledému světlu bylo vidět, jak hustě se sype sníh. Jako roj komárů.

"Že už jdete!" durdil se voják; "už zdvihám tu lucernu aspoň po padesáté, aby mi ve sněhu nezapadla a musím tu stát před ní s rozhaleným pláštěm, aby mi ji vichřice nezhasla. Už jsem chtěl utéci domů jako můj kamarád."

"Což jsi tu sám?"

"No, ten pán od soudu pravil, že tu nevydrží, a šel domů. Až se vrátím, mám mu přijít sdělit, zdali už poprava provedena."

"A kde je tvůj kamarád?"

"Ten sel s panem soudím, aby se nebál."

"Hm, to je ten panský pořádek! A což ta ženština?"

"Tuhle je ve sněhu, snad už zmrzla slyšíš? vstávej!" A prudce udeřil ručnicí na zemi ve sněhu schoulenou postavu.

Nadzvedla zvolna hlavu a snažila se povstati. Nebylo to možno. Údy byly zkřehlé, sesláblé.

"Odveď si ji, Blažeji."

"Musím dřív upevnit provaz."

A vyšplhav se na sloup, zavěsil do železného oka oprátku a spustil se dolů.

"Tak vstaň," povídal zavátě ženštině.

Chtěla, ale nemohla. Blažej ji vzal pod paždí.

"Nezevluj a posvěť sem!" rozkřiknul se na vojáka.

Ten se shýbnul pro lucernu, ale vichřice nenalézajíc odporu, zadula takovou silou, že lucerna shasla.

Až mráz obešel Ponce a vojáka v té náhlé tmě.

"To je krásné! — bez světla nemohu ničeho podniknout."

"Dej sem ocílku, vojáku, tady je hubka klekni, ať na tě vítr nemůže, tak — rozevři více plášť — já si stoupnu k tobě z téhle strany..."

A mezi tím, co z ocílky marně srážely jiskry do vlhké hubky, držel pořád Blažej tu ženštinu v náruči a snažil se přivést ji k vědomí. Hm, proto přivádějí odsouzence k vědomí, aby mu ukázali šibenici! To je divné!

Voják klel, jakoby ani nevěděl, jaká to dnes svatá noc, a Ponce mu přizvukoval. Odsouzená držela se už pomalu na nohou. Blažeji bylo líto té neznámé. Vedl ji zvolna k sloupu.

"Víš, kde jsi?" ptal se jí tiše.

"Nevím!" odpověděla třesoucím se hlasem. Chtěla ještě něco říci ,ale nebylo slyšeti než drkotání zubů, snad zimou, snad hrůzou.

"Jsi na slanských hájích..."

"Pod šibenicí! Tatíčku, já jsem deera vaše..."

"Cilko!... tatíček je na půlnoční..."

"Blažeji!"

"Proč jsi zabila..."

"Pronásledoval mne, šla jsem domů na štědrý večer..."

Rozzuřená vichřice hrála si divě s oprátkou, jež visela na zasněženém sloupu. Nebylo jí vidět, ale hvízdala ta oprátka kolem hlav těch dvou lidí dole. Nyní švihla Cilku přes tváře.

"Hů, — vysvoboď mne, bratře! — vysvoboď mne!"

Blažejovi šla hlava kolem, před očima mu vířily krvavé nestvůry, cítil, jak náhle ty cizí ruce se mu odtrhly z prsou, zaslechl tři neb čtyry šumivé skoky v sněhu — potácel se a byl by klesnul do závěji, kdyby se nebyl opřel o sloup.

"No, konečně!" zvolal Ponce, když se jim podařilo rozžehnout světlo, "ale dej lépe pozor, ať ti zas neshasne! Pojď!"

Zvedli se a šli k blízkému sloupu. Blažej stál tu opřen, bledý v tváři a ustrnulým zrakem díval se na ně. Ponce i voják vytřeštili naň oči.

"Kde máš tu ženštinu?"

Blažej mlčel.

"Utekla?"

Žádná odpověď.

"To je pěkné nadělení. — A v kterou stranu zaměřila?"

Blažej ani brvou nepohnul.

Ponce vzal vojákovi z ruky lucernu, sehnul se, hledali stopy v sněhu, pátrali — kde pak v takové vichřici. Sotva člověk ze sněhu nohu vytáhne, už stopu vánice zamete.

"Nu, my půjdem domů, Blažeji, a vyřídíme, co se stalo. Jdi také domů, ale tu oprátku tu nech. Když jsi ji nechal utéci, budeš se tu ráno houpat sám. Já aspoň tych nechtěl vézet v tvé kůži."

A ještě něco zabručev, obrátil se tou posněženou planinou k Slanému. Voják šel před ním a pokud mohl, chránil rukávem lucernu, aby jim vydržela na cestu.

* * *

Bylo už po jedné s půlnoci, když se Tatar vrátil. Odupal zasněžené boty, otřepal zavátý kabát a zaklepal na okno.

"Kdo je to?"

"I jen otevři."

Tatarka otevřela a zas zavřela dveře síně.

"Ty ještě zpíváš — jakou?"

"Koledu "Nesem vám noviny"..."

"A já ti taky nesu novinu. V Slaném byla dnes večer jedna žena odsouzena... Tedy přece to není pravda s tou hvězdou v rozkrojeném jablku!"

"Slyšela jsem. Byl tu dráb Ponce. Blažej šel za tebe..."

"Blažej? — zapomněl jsem se zeptat naň, myslil jsem, že už v komoře spí. A v tak svatou noci poprava? — Hm, nemám ani chuti se svléknout, měl bych se tam podívat..."

V tom bylo podruhé zaklepáno na okno.

"To bude Blažej," povídal Tatar a šel otevřít.

"Cilko!... Kde jsi se tu vzala? — po půlnoci? Celá bledá, udýchaná, — kde jsi bloudila... Odkud jdeš?"

"Od šibenice z hájů... Chtěli mne popravit, Blažej mne pustil."

"A kde je Blažej?"

Cilka sklesla u kamen a nemohli s ní ani slova dostat.

"To jsou smutné noviny, to jsou noviny!" bědovala Tatarka, "proč nám, ty maličký Spasiteli, dnes takové noviny neseš?"

"Neplač, stará — já musím přece "v háje."

Ale sotva vzal za kliku, bylo po třetí zabušeno na okno.

"Rány boží, co se to děje?"

Zase zaskřípaly dveře Lidické katovny a dovnitř vběhnul Blažej. Bledý jako mrtvola. Kdo jej viděl před hodinou, nepoznal by ho nyní.

"Tatíčku, ráno budu oběšen,— propustil jsem — Cilku."

"To vím, chlapče, — a já s tebou!"

Všichni se podívali ustrašeně na Tatara.

"Opravdu, já dostanu taky oprátku, — tys můj syn, řeknou, že jsem schválně tě poslal a odešel... Takové vánoce nemá dnes nikdo na světě..."

"A nikde nezpívaly děti matce "Nesem vám noviny..." tak smutně jako dnes!" lkála Tatarka.

Tatar se zahleděl oknem do čiré tmy... co tam vidí? Kdyby raději utekl s těmi dětmi kraj světa, než nadejde den... Ba!

"Strojte se, děti!" zvolal, "vezměte každý své, necháme tu vše a utečem!"

"Kam, tatíčku?"

"Do světa!"

* * *

A divilo se ráno celé okolí, když se dozvědělo, že přede dnem přišli vojáci do Lidické katovny a našli vše uzaměčeno. Vypáčili dvéře. Vypáčili dvéře. Všude prázdno. Co tam chtějí? — Prohledali každý kout, pátrali po stopách ve sněhu, ale vichřice je do rána všecky zahladila.

"Kam zmizeli Tatarovic?" ptal se pán od soudu.

Nikdo se nedozvěděl. Kdosi povídal, že potkal v tu noc kdesi za Velvary dva muže a dvě ženy, kteří kvapem táhli k Vltavě.

"Jak vypadali?"

"Kdo pak si toho všimne."

Modní svět.

9387 — Kimono pro slečny a útlé ženy. Střih v 5 velkostech: 14, 15, 16, 17 a 18 let. Jest zapotřebí 3⅝ yardu 44-palcové látky na velkost 14 roků.

1127 — Šaty pro děvčata. — Střih ve 3 velkostech: 12, 14 a 16 roků. Vyžadují 4½ yardu 36-palcové látky na velkost 14 let.

1118 — Hezoučký čepec a služný bonnet pro maličké. Střih ve dvou velkostech: Pro děti 1 až 2 a 3 až 4 roky staré. Jest zapotřebí ⅝ yardu 24-palcové látky, na kterýkoliv způsob.

1117 — Dámské sukně buď s tunikou a pásem aneb bez nich. — Střih v 6 velkostech: 22, 24, 26, 28, 30 a 32 palců v pásu. Vyžaduje 2⅝ yardu 44-palcové látky na sukni a 2 yardy na tuniku s páskem na velkost 24 palců. Sukně při dolením okraji měří asi 2 yardy.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden modní vzorek střih úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

Upozorňujeme naše odběratele, aby při objednávce vzorků střihů neopomenuli udati místo nezaměnitelného čísla, jakož míru aneb stáří.

Bolení hlavy.

Pan Mike Holubovský, Glenside, Sask. Canada, nám psal následovně: "Před nějakým časem sousedka si chtěla u mne vypůjčiti povoz, aby mohla jeti do města, neboť si naříkala na bolení hlavy celé dva dny a chtěla již nějakou pomoc. Dal jsem jí proto Severovy Prášky proti bolestem hlavy a neuralgii, které jsem měl po ruce a řekla mi potom, že ve dvou hodinách po prvním prášku bylo po bolesti." — Severovy Prášky proti bolestem hlavy a neuralgii (Severa's Wafers for Headache and Neuralgia) stojí 25 centů. V krabičce je 12 prášků. V lékárnách. Neberte padělky. Žádejte výslovně jen Severovy Prášky a kdyby je lékárník neměl, objednejte si je přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement

CHCETE-LI KOUPIT PIANO, PIANO PLAYER,

elektrické piano pro salon, neb zábavní místnost, mluvící stroje jakékoliv, české neb anglické rekordy, dechové neb šmyteové nástroje, obraťte se na mně a já Vám svědomitě posloužím.

Mluvící stroje a rekordy zasílám do všech částí Spojených Států vyplacené. Piana a mluvící stroje též prodávám na měsíční splátky.

České hudebniny pro dechovou, šmyteovou hudbu, piano neb varhany.

Pište si o český ceník hudebních nástrojů. 8-tf

JOSEPH JIRAN,
1333 W. 18. St., Chicago, Ill.

Dr. V. Anýž,
lékař a ranhojič

bývalý volontér kliniky dvorního rady, prof. dra. Pawlika pro nemoci ženské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.

Léčí všechny ženské a zastaralé nemoci.

Léky z vlastní laboratoře zašlou se na požádání.

1696 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Sloup a Mitáčky
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1268 So. 14. St. Omaha